

Categoria D

PARVITAT DE MATÈRIA

M'hi vaig fer amic. Em va costar qui-sap-lo, però un vespre que vam coincidir en el contenidor dels envasos de plàstic vaig fer-li un bona nit educat i amable. La senyora Hortènsia era l'única veïna del bloc que sempiternament em feia mala cara. Segons que m'havia xafardejat el senyor Ramon, era una puritana que vivia sola, jo em pensava que soltera o vídua i ell m'informava que no. El seu home l'havia deixada per la seva cunyada, la germana gran de l'Hortènsia. Un daltabaix. Un cataclisme que es va traduir en odi manifest a tot allò que tingués a veure amb l'afecte entre sexes. Aquesta paraula i la paraula amor havien quedat proscrites en el seu diccionari íntim llevat que no fos per afegir-hi accepcions negatives. En veure que a l'escala s'hi instal·lava un sexòleg, un jove que, d'aquesta desgràcia, en feia professió, va intentar recollir firmes per fer-me fora de la comunitat de veïns, els quals es van excusar amb bones paraules i assenyades raons. Des de l'intent fracassat, la senyora Hortènsia m'ignorava. L'espera davant el contenidor em va fer rumiar que si la dona es prenia la molèstia de separar les deixalles, potser també estaria disposada a destriar que la meva feina era tan respectable com qualsevol altra.

—Vostè no ha tingut mai problemes sexuals?

Quan la nit ja té les portes tancades, la interpel·lació directa ressona indefugible.

—Tu no n'has de fer res, barrut!

Insult que, en boca d'una jubilada, té la seva contundència. Vaig canviar d'estratègia.

—Senyora Hortènsia, jo no li he fet res perquè vostè em negui la salutació i em giri la cara cada vegada que ens creuem a l'escala o a l'ascensor. Al cap i a la fi, la feina que faig, abans l'exercien, segons com s'ho miri, el metge i el capellà, l'un des de la consulta i l'altre en el confessionari. Hi ha gent que té problemes psicològics i sexuals i que necessita ajuda. Què hi troba, de dolent, en què les persones mirin de solucionar-los? Potser vostè mateixa, davant les dificultats de la vida, ha necessitat algú en qui confiar. I encara sort si l'ha trobat!

Em va semblar que es mocava. Les primeres llàgrimes devien fluir-li escadusseres, aïllades. D'aquí la necessitat puntual del mocador.

Immediatament, però, la trepanació que perfora el sentiment devia rebentar les parets d'una intimitat cabalosa perquè els ulls se li van convertir en una mena de pou artesià. La senyora Hortènsia treia enfora els anys que feia que plorava endins.

—Senyora Hortènsia, si us plau, deixi'm que l'acompanyi.

Amb el braç dret vaig fer el gest de procurar sostenir-la, actitud d'emparança que no va refusar. Al contrari: encorbada d'espatlles, se'm va acostar i s'arraulia en els meus braços amb la mateixa indefensió que una oreneta. Diria que tremolava i tot. La senyora Hortènsia plorava, plorava i plorava a llàgrima viva. L'armari de l'aixovar del cor, ara, en obrir-se a la impensada, la sepultava amb una allau de vivències, records i retrets entatxonats en els prestatges dels anys. Allí estaven, glacera vella i trepitjada, *les neiges d'antan*. Mentre l'acompanyava a casa hi vaig parlar. De fet, em vaig dedicar a dir-li que plorés, que li faria bé, que no s'averkonyís d'expressar el mal de cor que sentia.

—Sé el mal tràngol pel qual va haver de passar i l'entenc perfectament, senyora Hortènsia.

Em semblava que s'ensorrava per moments. Em vaig oferir per ajudar-la en qualitat de psicòleg, que ho considerés. No em va dir que no. Que en arribar a casa es prengués una til·la, si en tenia. Va fer que sí amb el cap. Li aniria bé i l'ajudaria a dormir. Que podia estar amb ella una estona, si volia. Feia que no. Que sempre hi ha una manera o una altra de fer front als problemes. Que havia de sortir més i distreure's. Va arronsar les espatlles. Que... Va obrir la porta de casa seva i la hi vaig deixar somicant com un nen. De cap manera m'hi va permetre entrar. Amb aquesta dona em costava tot, fins i tot d'agafar el son. La senyora Hortènsia m'havia commogut.

Això passava un dijous a la una de la matinada. Dissabte, a la una del migdia, la dona venia a casa i em donava les gràcies. Des d'aquell dia, a pesar de les nostres divergències motivades principalment per qüestions de moralitat religiosa, vam tenir una relació cordial fins que un dia se'm va sincerar.

—He observat que et vénen dones d'una certa edat i, si més no en aparença, de bona reputació. Suposo que les ajudes en algun tipus de problema relacionat amb això teu.

Això meu era la mare dels ous. També dels ous del marit fugitiu de la senyora Hortènsia. M'explicaré. La dona va confiar en un jesuïta nou que dirigia els exercicis espirituals en els quals ella participava anualment. Hi confiava tant que va esdevenir també el seu confessor. A instàncies d'aquest, va acabar contant-li, amb tots els ets i uts, les pràctiques sexuals que exercia amb el seu marit en allò que, a l'època, es deia fer ús del matrimoni. Com no podia ser altrament, el sacerdot es va escandalitzar per alguns dels costums que la dona descrivia i els va titllar d'actes impurs, contra natura, perversos i depravats. Va posar el crit al cel i va puntualitzar que respecte del sisè manament —no cometràs actes impurs— no hi havia parvitat de matèria, la qual cosa el capellà s'apressava a traduir en cristià vulgar, és a dir, que sempre que la dona pequés amb alguna de les desviacions apuntades, ho faria mortalment i, si es moria sense el perdó diví, mereixeria la condemna eterna a les penes de l'infern. La dona —catòlica, apostòlica i, sense entendre el perquè, romana, si era terrassenca de tota la vida— ho va explicar al seu marit, el qual es va enfadar molt en saber el grau de confiança a què havia arribat amb l'escarbat de sagristia. Me l'imagino dient-ne alguna de grossa, com ara: i què collons s'ha cregut aquest cony de capellà per fotre's on no el demanen! La dona va tancar a pany i forrellat l'instint d'animal irracional que l'hauria pogut portar al foc etern i va veure com l'home es conformava amb la nova situació amb més rapidesa que no pensava. Casualment, Déu li parava la mà per fer front a la temptació: l'Hortènsia trobava una feina de nits, prou ben pagada, en una residència d'avis amb demència senil. D'aquesta manera s'estalviava de ficar-se en raons i fugia per la tangent laboral en no haver de negar a l'home allò que tants anys li havia ofert —per què negar-ho— amb satisfacció. La germana de l'Hortènsia, que vivia a prop i encara era soltera, es va oferir a anar diàriament a casa seva a preparar el sopar del cunyat, el qual solia arribar cap a les deu de la nit, després d'una jornada de catorze hores entre les del conveni i les extremes que feia sempre que podia. Sis mesos després, una matinada, en arribar a casa, la senyora Hortènsia es trobava el llit buit i un paperot amb quatre ratlles on l'escàpol li explicava que s'havia enamorat de la cunyada i li demanava perdó pel mal que això li pogués causar. Feia quinze dies que la Companyia de Jesús havia destinat el jesuïta a Itàlia.

Jordi Boladeras